

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 431/2025-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/64/2024 z 5. marca 2025 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/65/2024 z 5. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e .**
3. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júna 2025 v znení jej doplnenia doručeného ústavnému súdu 21. júna 2025, 2. júla 2025, 7. júla 2025, 10. júla 2025, 28. júla 2025 a 3. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/64/2024 z 5. marca 2025 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/65/2024 z 5. marca 2025. Navrhuje obe napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Rovnako navrhuje priznať mu finančné zadostučinenie 7 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 7To/31/2021 z 29. marca 2023 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 29. marca 2023“) v zmysle § 32 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol tak,

že sudca Okresného súdu Košice I [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa obžalovaného pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 5T/73/2017. Proti uzneseniu krajského súdu z 29. marca 2023 sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tdo/64/2024 z 5. marca 2025 tak, že ho podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol ako podané proti rozhodnutiu súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

3. Krajský súd uznesením sp. zn. 6Nto/6/2023 zo 16. júna 2023 (ďalej len „uznesenie krajského súdu zo 16. júna 2023“) v zmysle § 32 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol tak, že sudca Mestského súdu Košice [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa obžalovaného pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona a iných, vedenej na mestskom súde pod sp. zn. K1-5T/73/2017. Proti uzneseniu krajského súdu zo 16. júna 2023 sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tdo/65/2024 z 5. marca 2025 tak, že ho podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol ako podané proti rozhodnutiu súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutým uzneseniam sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) najvyšší súd sa odmietol meritórne zaoberať podaným dovolaním z dôvodu neprípustného formalizmu, čím došlo k odopretiu spravodlivosti a porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy, keďže je proti nemu vedené trestné konanie pred sudcom, ktorý sám priznal, že voči nemu prechováva *« „nepriateľský, nevraživý a antipatický vzťah“ »*;

b) sudca mestského súdu listom z 25. mája 2023 v dotknutej trestnej veci podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na pomer k jeho osobe oznámil krajskému súdu svoju zaujatosť, no napriek tomu ho krajský súd nevyhlásil z vykonávania úkonov trestného konania, pričom v jeho inej trestnej veci (sp. zn. 4T/78/2017) bol z trestného konania vylúčený;

c) opakovane žiadal o odňatie jeho trestných vecí mimo košický kraj podľa § 23 Trestného poriadku, o ktorom nikdy nerozhodol najvyšší súd, keďže krajský súd jeho podnet nikdy na najvyšší súd nepostúpil, ale o ňom sám nezákonne rozhodol;

d) jeho nepriaznivý psychický stav potvrdzuje lekárska správa zo 6. júna 2025, pričom *„tento neustály psychický tlak a strach zo zjavne nespravodlivého konania“* mu bráni v sústredení sa na prípravu obhajoby.

5. Sťažovateľ v doplnení ústavnej sťažnosti z 21. júna 2025 argumentuje najmä pretrvávajúcim charakterom porušovania jeho práva na nestranný súd. Akcentuje, že ide o systémový problém košických súdov a že vo veci vedenej pod sp. zn. 5T/73/2017 zrušila jeho oslobodzujúci rozsudok sudkyňa (ako členka senátu), ktorá bola zaujatá jednak z dôvodu negatívneho vzťahu k jeho osobe a jednak z dôvodu priateľského vzťahu k *„protistrane“*. Poukazuje na inú vec, v ktorej došlo k vylúčeniu sudcu pre tzv. kolegiálny vzťah, čo porovnáva s vyjadreniami sudcu [REDAKOVANÉ], ktoré neboli dôvodom na jeho vylúčenie. Domáha sa vydania *„predbežného opatrenia“* podľa § 78

ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu, že mu pokračovaním trestného konania vedeného mestským súdom pod sp. zn. 5T/73/2017 hrozí bezprostredná a nenapraviteľná ujma.

6. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 2. júla 2025 sťažovateľ akcentuje pretrvávajúcu právnu neistotu vyplývajúcu z príkazu Okresného súdu Košice-okolie na vyšetrenie duševného stavu z 21. septembra 2020, ktorý „*nebol nikdy zákonným spôsobom vykonaný ani zrušený*“, čím „*štát nastolil oficiálnu pochybnosť*“ o jeho spôsobilosti zúčastňovať sa na trestnom konaní, čo bolo „*prehĺbené*“ uznesením Okresnej prokuratúry Košice-okolie z 23. februára 2024. Mestský súd napriek tomu naďalej vo veci vedenej pod sp. zn. 5T/73/2017 koná a nereaguje na jeho žiadosti o prerušenie konania až do „*vyriešenia tejto zásadnej procesnej prekážky*“. Sťažovateľ opakuje argumentáciu týkajúcu sa zaujatosti sudcu v trestnom konaní a svoj návrh na vydanie „*predbežného opatrenia*“.

7. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 7. júla 2025 sťažovateľ doplnil informácie k podanej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Doplnením doručeným ústavnému súdu 10. júla 2025 konštatuje existenciu nových skutočností a dôkazov, ktoré majú podľa jeho argumentácie význam pre posúdenie ústavnej sťažnosti, a teda potvrdzujú systémový problém krajského súdu, dokazujú neúčinnosť opravných prostriedkov a odôvodňujú potrebu zásahu ústavného súdu. Doplnením doručeným 28. júla 2025 akcentuje nové dôkazy, ktoré získal po nahliadnutí do dotknutého spisu 24. júla 2025 a ktoré majú opätovne preukázať systémové pochybenia „*košických sudcov*“ a spôsobenie škody veľkého rozsahu. Popisuje zaujatosť sudcu krajského súdu [REDAKOVANÉ], v súvislosti s ktorým poukazuje na spisovú značku 7To/78/2019 a uvádza, že uznesenie pod touto spisovou značkou „*zvrátilo*“ jeho oslobodenie a je priamym základom pretrvávajúceho porušovania jeho práv, pričom jeho trestné stíhanie a následné odsúdenie súdom prvého stupňa je postavené výlučne na „*nulitnom a plagiátorskom*“ uznesení krajského súdu z 18. júla 2019. V poslednom doplnení doručenom ústavnému súdu 3. augusta 2025 pokračuje v argumentácii o „*systematickom marení spravodlivosti*“. Poukazuje na porušenie jeho práva na zákonného a nestranného sudcu v konaní vedenom pod sp. zn. 10T/63/2016, a to v súvislosti so sudcom [REDAKOVANÉ] (rozhodujúcim pod sp. zn. 7To/15/2018) a v súvislosti so sudkyňou [REDAKOVANÉ], ktorá napriek oznámeniu svojej zaujatosti neskôr rozhodovala v jeho neprospech „*v nasledujúcich konaniach*“. Poukazuje na nečinnosť predsedníčky krajského súdu [REDAKOVANÉ], ktorú na predmetné pochybenia upozornil a na ktoré nedostal žiadnu odpoveď. Uvádza, že z dôvodu obštrukčného konania vedenia krajského súdu naň podal štyri podania, ktoré popisuje (námietka zaujatosti, sťažnosť, návrh na odňatie trestných vecí a návrh na odňatie civilných vecí) a v ktorých mal spochybniť nestrannosť [REDAKOVANÉ], pričom atakuje spôsob ich vybavenia. Tvrdí, že každé z jeho súdnych konaní je „*poznačené systematickou zaujatosťou, konfliktami záujmov a koordinovanou snahou o marenie spravodlivosti*“. Rovnako vyzýva na oboznámenie sa najmä so súdnymi spismi vedenými Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 10T/63/2016 a Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 28C/3/2013. Žiada vykonať dôslednú kontrolu a vyvodiť voči všetkým menovaným zodpovednosť za konanie, ktoré podľa neho napĺňa znaky zneužívania právomoci verejného činiteľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie označených práv (v bode 1 tohto uznesenia) napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolaní podaných proti uzneseniu krajského súdu z 29. marca 2023 a uzneseniu krajského súdu zo 16. júna 2023 o nevyhlásení sudcu mestského súdu z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci vedenej mestským súdom pod sp. zn. K1-5T/73/2017 (pôvodne sp. zn. 5T/73/2017).

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcim nedostatkom niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať jeho predbežné prerokovanie.

10. Sťažovateľ v rozhodnom namieta porušenie svojich práv napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu z dôvodu ich neprípustného formalizmu, keďže najvyšší súd odmietol podané dovolania bez meritórneho preskúmania nimi atakovaných rozhodnutí krajského súdu.

11. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade uvádza, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07, III. ÚS 147/2016).

12. Ústavný súd považoval za kľúčové pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti posúdiť ústavnú udržateľnosť napadnutých uznesení najvyššieho súdu, ktorých výsledkom bolo odmietnutie sťažovateľových dovolaní podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku z dôvodu, že smerovali proti rozhodnutiam, proti ktorým dovolanie nie je prípustné, t. j. proti rozhodnutiam o nevyhlásení sudcu mestského súdu z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci.

13. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v oboch napadnutých uzneseniach správne citoval § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku zakotvujúci *numerus clausus* rozhodnutí, proti ktorým je dovolanie prípustné. Vychádzajúc z nadväznosti predmetného výpočtu na súvisiace ustanovenia Trestného poriadku podrobne regulujúce tieto typové rozhodnutia, nedospel svojím výkladom k záveru, že by pod niektorú zo skupín uvedených v taxatívnom výpočte spadalo aj rozhodnutie

o nevyklúčení sudcu z vykonávania úkonov trestného konania. Ústavný súd nepovažuje za účelné znovu opakovať druhy rozhodnutí uvedených v § 368 ods. 2 Trestného poriadku. Posudzujúc skutkové a právne závery, a teda aj interpretáciu a aplikáciu ustanovení Trestného poriadku o dovolaní a aj odôvodnenie napadnutých uznesení najvyššieho súdu, ústavný súd uvádza, že záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania proti uzneseniu, ktorým nebol sudca mestského súdu vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, preto nevyvoláva ústavnoprávnu polemiku, ktorá by si vyžadovala prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

14. Najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy Trestného poriadku v súlade s ich znením, obsahom a závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutých uzneseniach je potrebné považovať za výraz autonómneho rozhodovania najvyššieho súdu v konaní o dovolaní. Napadnuté uznesenia najvyššieho súdu sú stručné, ale nie sú svojvoľné (arbitrárne) alebo ústavne neudržateľné pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy, t. j. najvyšší súd nevybočil z medzí určených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Pokiaľ sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru, resp. v doplnení ústavnej sťažnosti aj čl. 40 ústavy, ústavný súd (z dôvodu jeho žiadosti o ustanovenie advokáta) pre komplexnosť uvádza, že je zrejmé, že dotknutú argumentáciu sťažovateľ viaže a nevyhnutne prepája s namietaným porušením práva na spravodlivý proces. Keďže ústavný súd konštatoval ústavnú akceptovateľnosť napadnutých uznesení najvyššieho súdu vo vzťahu k namietanému právu na spravodlivý proces, nenašiel v súvislosti s namietaným porušením ostatných práv (podľa prvej vety tohto bodu uznesenia, pozn.) takú možnosť ich porušenia, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

16. Sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti zmieňuje aj svoje právo na účinný právny prostriedok nápravy, k čomu ústavný súd konštatuje, že toto právo nemôže všeobecný súd porušiť spravidla vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v dotknutom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04).

17. Ústavný súd osobitne k naposledy mu doručeným doplneniam ústavnej sťažnosti uvádza, že tieto obsahujú odkazy na rôzne spisové značky, viaceré sťažovateľove podnety adresované orgánom verejnej moci a spôsoby vysporiadania sa s nimi, ako aj návrhy na oboznámenie sa s rôznymi súdnymi spismi. Tieto sa však v tomto rozširujúcom znení explicitne netýkajú pôvodne namietaných rozhodnutí. Zároveň sa nimi sťažovateľ nedomáha iného návrhu na rozhodnutie, resp. porušenia iných, ako v bode 1 označených práv, v nadväznosti na čo ich ústavný súd považoval za rozšírenú súčasť pôvodnej argumentačnej línie, ktorá nemala vplyv na dosiaľ vykonané závery.

18. V nadväznosti na dosiaľ popísané skutočnosti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa vrátane jej doplnení ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. V neposlednom rade ústavný súd pre komplexnosť konštatuje, že sťažovateľ mimo časti ústavnej sťažnosti označenej ako „návrh výroku Ústavného súdu SR (petit)“ identifikuje ako „sekundárneho“ porušovateľa jeho práv aj krajský súd v súvislosti s uznesením sp. zn.

6Nto/6/2023 zo 16. júna 2023, ktoré (ak by bolo riadne namietané) sa javí ako oneskorene podané podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ však zároveň nepreukazoval a ani len netvrdil, že by mu bolo toto rozhodnutie doručené oneskorene, resp. včasnosť jeho namietania pre účel podanej ústavnej sťažnosti.

20. Sťažovateľ sa domáha vydania „*predbežného opatrenia*“ podľa § 78 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že mu pokračovaním trestného konania vedeného mestským súdom pod sp. zn. 5T/73/2017 hrozí bezprostredná a nenapraviteľná ujma. K predmetnému je potrebné uviesť, že § 78 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa vzťahuje na pozastavenie účinnosti napadnutého právneho predpisu v inom type konania pred ústavným súdom, a teda konania o súlade právnych predpisov. Tzv. dočasné opatrenie je upravené v § 130 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom. Je zrejmé, že sťažovateľova argumentácia sa javí ako smerujúca k vydaniu dočasného opatrenia. Ústavný súd zdôrazňuje, že si je vedomý naliehavosti posudzovania otázok súvisiacich s trestnou vecou toho-ktorého jednotlivca, avšak vzhľadom na popísané skutočnosti a odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku návrhu na vydanie dočasného opatrenia nevyhovelo (bod 2 výroku tohto uznesenia).

21. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá [podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 3 výroku uznesenia).

22. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu